

ønsker at købe sin Naboes Strimmel for derved at arrondere sit Agerbrug og bringe noget Mere ud deraf, hindres han deri ved, at disse Afgifter i saa Fald skulle erlægges. Jo større Afgift der skal erlægges, destomindre Kjøbesum kan han nemlig give, og dette bliver Sælgeren til Skade; saaledes at derved bevirkes, at den, der ellers vilde være tilbøielig til at sælge, af den Grund holdes tilbage. Naar hertil kommer, at Forordningen, hvad vistnok fra alle Sider maa erkjendes, er uheldig og uheldigt affattet, saaledes at den giver Anledning til mangfoldige Tvivlsmaal, at den anvendes høist forskjellig paa de forskjellige Steder, samt at de Afkøbsluser, hvorfra den gaaer ud, maae erkjendes for at være forældede og lidet tidsvarende, troer jeg rigtig nok, der kunde være megen Anledning til at foretage en Revision af den. Jeg takker derfor den ærede Forespørgger, fordi han har bragt Forespørgselen frem, og den høitærede Minister, fordi han har været saa venlig at love at ville tage denne Sag under Overveielse. Jeg antager, at naar den høitærede Minister vil lade de forskjellige her kompetente Autoriteter udtale sig, ville de kunne yde ham en Veiledning og et Materiale som kan være ham til Nytte ved Udarbejdelsen af et Lovforslag om det omhandlede Forholds Ordning.

Indenrigsministeren: Ligeoverfor den ærede Forespørgger ønsker jeg kun at udtale, at jeg ikke i noget Dieblil har draget i Tvivl, at Lovgivningsmagten kan regulere en Afgift, som i sin Tid er påalagt ved Lov; men jeg har kun henledet Opmærksomheden paa, at Forholdet ligeoverfor de enkelte Kjøbere har antaget en privatretlig Charakter, som kan gjøre det vanskeligt at fremtvinge store Forandringer i disse Forhold ved Lovforanstaltning. — Hvad den ærede sidste Taler nævnte, falder omtrent sammen med det, jeg ogsaa anseer for at være det Uheldige ved Sagen, nemlig ikke Afgiften i og for sig, men dens Bevægelighed, det, at man aldrig i Forveien kan gjøre Regning paa, hvor stor denne Afgift er, idet det afhænger af, til hvem man sælger Jorden. Jeg skjønner ikke rettere, end at dette kun kan hæves paa den Maade, at Be-

vægeligheden tages bort, og Afgiften bliver en fast, thi i saa Tilfælde kan jeg egentlig ikke see, at det medfører større Ulempe for Kjøbstadjordene end paa mangfoldige andre Steder i Landet, at der istedetfor, at der indstaaer Penge i et Stykke Jord, indstaaer en Forpligtelse til at betale en vis bestemt aarlig Afgift, saaledes som Tilfældet er med Arveskæftesafgiften. Jeg skal gjentage, hvad jeg lovede, nemlig at jeg skal undersøge dette Forhold; men naar det ærede Medlem, som sidst talte, meente, at man ved at erhverve alle kompetente Autoriteters Erklæringer vilde faae et godt Materiale, troer jeg ikke, han har Ret deri; thi det Experiment er allerede gjort. Denne Sag er nemlig, som den ærede Forespørgger yttrede, ikke ganske ny; den er tværtimod meget gammel, og det er en lang Række af Bestemmelser, der i den Henseende foreligger i Indenrigsministeriets Archiv. I 1860, i Rigsdagens 12te Samling, blev det af et æret Medlem, som nu ikke længer er Medlem af Rigsdagen reist Spørgsmaal om at forandre dette Forhold i Forbindelse med nogle Forandringer, han ønskede foretagne i Udskyningsformerne, men det da nedsatte Udvalg kom til den Erkjendelse, at det var et saa vanskeligt Forhold, at være ved, at man strøg de derhen hørende Paragrapher i Lovforslaget, og kun vedtog, hvad der angik Udskyningsformerne. Denne Sags Fremkomst foranledigede imidlertid, at der fra Ministeriets Side blev indhentet Betænkninger og Erklæringer fra samtlige Kommunalbestyrelser i Landet, og det Resultat, der kom derudaf, var, at man ikke fra deres Side ønskede Forandring i de bestaaende Forhold. Noget, man selvfølgelig ikke ganske kan overse, eller som man i almindelighed maa stille noget paa Balance ligeoverfor det ganske vist meget naturlige Duffe hos dem, der have Jorden, om at blive frigjorte, i almindelighed for de væsentligste Mangler, som klæbe ved den Form, Afgiften for Jorden har.

Sjörning: Med Hensyn til en enkelt Uttring af den høitærede Indenrigsminister skal jeg blot bemærke, at Arveskæftesafgiften tilfalder Sælgeren; men den Afgift, hvorom her